

2. Про заходи щодо забезпечення здійснення місцевими державними адміністраціями виконавчої влади на відповідній території: Указ Президента України від 24 травня 2013 р. № 307/2013 // Офіційний вісник Президента України. – 2013. – № 14 (31 травня 2013 р.). – ст. 475.
3. Державне управління регіональним розвитком України : [монографія] / За заг. ред. В.С. Воротіна, Я.А. Жаліла. – К.: НІСД, 2010. – 288 с.
4. Коротич О.Б. Державне управління регіональним розвитком України : [моногр.] / О.Б. Коротич. – Х.: Вид-во ХарПІ НАДУ «Магістр», 2006. – 220 с.
5. Романюк С.А. Політика регіонального розвитку в Україні: сучасний стан і нові можливості : [моногр.] / Романюк С.А. – К.: УАДУ, 2001. – 112 с.
6. Онупрієнко А.М. Місцеві органи влади в механізмі демократичної держави: автореф. дис.к.ю.н. : спец. 12.00.01 «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових вчень» / А.М. Онупрієнко // Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого. – Х., 2008. – 20 с.
7. Державне управління в умовах адміністративної реформи: наук. видання / за заг. ред. Н.Р. Нижник, О.Д. Крупчан. – К.: Ін Юре, 2002. – 95 с.
8. Добкін М.М. Місцеві державні адміністрації України: становлення, розвиток та функціонування : [моногр.] / М.М. Добкін. – Х.: Золота миля, 2012. – 567 с.
9. Георгієвський Ю.В. Компетенція органів публічної влади: теорія і практика застосування / Георгієвський Ю.В. – К.: Логос, 2015. – 345 с.
10. Райнін І.Л. Управління розвитком регіону: адміністративно-правові засади / І.Л. Райнін. – Х.: Золота миля, 2015. – 377 с.
11. Про місцеві державні адміністрації: Закон України від 09 квітня 1999 р. № 586-XIV // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 20–21 (28 травня 1999 р.). – ст. 190.
12. Про затвердження Порядку координації головами місцевих державних адміністрацій діяльності територіальних органів міністерств, інших центральних органів виконавчої влади та забезпечення сприяння у виконанні покладених на зазначені органи завдань: постанова Кабінету Міністрів України від 21 серпня 2013 р. № 667 // Офіційний вісник України. – 2013. – № 73 (01 жовтня 2013 р.). – ст. 2677.

УДК 355.272(477)

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПОРУШЕННЯ ПРОЦЕДУРИ ВІЙСЬКОВОГО ОБЛІКУ ВІЙСЬКОВОЗОВ'ЯЗАНИМИ У ПРОЦЕСІ МОБІЛІЗАЦІЇ

PROBLEM QUESTIONS OF THE LEGAL ADJUSTING OF VIOLATION OF PROCEDURE OF MILITARY ACCOUNT LIABLE FOR MILITARY SERVICE IN THE PROCESS OF MOBILIZATION

Братковський В.М.,
*аспірант кафедри адміністративного
права та адміністративного процесу
Львівського державного університету внутрішніх справ*

Визначено проблемні питання щодо порушення процедури військового обліку військовозобов'язаними у процесі мобілізації. Доведено, що розміри штрафів, які передбачені Кодексом України за адміністративні правопорушення у сфері військового обліку, у сучасних умовах є занадто «демократичними», про що свідчить наведення статистичних даних, які вказують про недобір військовозобов'язаних на мобілізацію. Запропоновано внести зміни до ст. ст. 210, 2113 Кодексу України про адміністративні правопорушення та до ст. 37 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» для вирішення проблемних питань на законодавчому рівні.

Ключові слова: мобілізація, військовий облік, військовозобов'язані, адміністративна відповідальність, проживання, вручення.

Определены проблемные вопросы нарушения процедуры воинского учета военнообязанных в процессе мобилизации. Доказано, что размеры штрафов, предусмотренных Кодексом Украины об административных правонарушениях в сфере военного учета, в современных условиях являются слишком «демократическими», о чем свидетельствует приведение статистических данных, указывающих на недобор граждан на мобилизацию. Предложено внести изменения в ст. ст. 210, 2113 Кодекса Украины об административных правонарушениях и в ст. 37 Закона Украины «О воинской обязанности и военной службе» для решения проблемных вопросов на законодательном уровне.

Ключевые слова: мобилизация, воинский учет, военнообязанные, административная ответственность, проживание, вручения.

The identified problematic issues regarding violations of procedures of military records military service in the mobilization process. It is proved that the fines stipulated by the Code of Ukraine on administrative offences in the field of military accounting in modern conditions is too “democratic”, as evidenced by the guidance of statistics that indicate

shortage of conscripts for mobilization. Proposed to amendments to articles 210, 2113 of the Code of Ukraine on administrative offences and to article 37 of the law of Ukraine "On military duty and military service" to address problematic issues at the legislative level.

Key words: mobilization, military account, liable for military service, administrative responsibility, residence, handing.

Постановка проблеми. На сьогоднішній день в Україні продовжується процес відродження Збройних Сил України та побудова армії європейського зразка. Для збереження територіальної цілісності України до лав армії призиваються як військовозобов'язані, так і добровольці. За 2014 р., за словами першого заступника міністра оборони України І.С. Руснака, в Україні було відкрито понад 1 300 кримінальних проваджень щодо 7,5 тисяч військовозобов'язаних за ухилення від проходження військової служби. У цих кримінальних провадженнях було винесено 160 судових вироків. Це зазвичай штрафи і умовне позбавлення волі. На Львівщині за ухилення від мобілізації військовозобов'язаного засудили до 2 років позбавлення волі. Це перший випадок в області від початку проведення антитерористичної операції, коли за такий злочин суд дає реальний, а не умовний термін ув'язнення [1].

Із судового рішення випливає, що підсудний сам розкаювся у вчиненні злочину, передбаченого ст. 336 «Ухилення від призову за мобілізацією» Кримінального кодексу України [2].

Літню мобілізацію 2015 р. вдалося виконати на 50–60%, разом із тим кожний другий призовник ухилився від армії. На півтори тисячі відкрито кримінальні провадження, решту осіб притягнуть до адміністративної відповідальності [3].

В українському законодавстві мають місце ряд недоліків, які полягають в тому, що мобілізований, не бажаючи брати повістку, не несе жодної кримінальної відповідальності. У даному випадку можна скласти лише протокол про адміністративне правопорушення щодо порушення правил військового обліку. Штрафи за такі порушення, відповідно до ст. 210 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП), надзвичайно «демократичні», тому на практиці відбувається зловживання з боку осіб, яким вручають повістки на мобілізацію.

Також на практиці проблемним видається питання щодо процедури тимчасово переїзду військовозобов'язаних в іншу адміністративно-територіальну одиницю України в сучасних умовах, в умовах мобілізації.

Стан опрацювання цієї проблематики. На теоретичному рівні лише частково правове регулювання процесу мобілізації та мобілізаційної підготовки досліджували такі науковці: П.П. Богуцький, В.О. Бугаєв, М.В. Кравчук, В.І. Німченко, А.С. Спаський, М.С. Туркот, М.М. Тищенко, О.М. Хіміч, Ю.С. Хоббі, В.О. Шамрай та інші.

Мета статті. Комплексно дослідити проблемні питання щодо порушення військовозобов'язаними військового обліку в процесі мобілізації, а також запропонувати шляхи вирішення цих проблем.

Виклад основного матеріалу. У процесі мобілізації точне ведення військового обліку набуває

важливого значення, оскільки чіткий контроль облікових даних військовозобов'язаних та призовників з боку органів державної влади надає можливість в найкоротші строки за необхідності провести повну чи часткову мобілізацію та своєчасно оформити бронювання військовозобов'язаних, що працюють в органах державної влади та органах місцевого самоврядування на період проведення мобілізації.

Як зазначає М.С. Туркот, метою мобілізації є підтримання мобілізаційної готовності Збройних Сил України та інших військових формувань України на рівні, що гарантує адекватне реагування на загрози національній безпеці держави. Під час мобілізації громадяни зобов'язані з'явитися на збірні пункти військових комісаріатів у строки, зазначені в отриманих ними повістках [4, с. 198].

Найбільша проблема на практиці за сучасних умов полягає в тому, що вручити повістку в руки військовозобов'язаному надзвичайно проблематично, адже за місцем проживання таких осіб «застати» складно, та навіть якщо це й вдасться зробити, такі особи відмовляються розписуватися за отримання повістки, адже за такі порушення відповідно до ст. 210 КУпАП [5] передбачено накладення штрафу у розмірі від 85 до 119 грн. І навіть вчинення даного адміністративного правопорушення повторно протягом року для військовозобов'язаного не стане проблемою, оскільки штраф в такому випадку становитиме від 170 до 255 грн. Це свідчить про те, що в Україні не вдається виконати набір мобілізації у повному обсязі.

Тому видається за необхідне доповнити ст. 210 КУпАП ч. 3, де вказати, що дії, передбачені ч. 1 цієї ж статті, вчинені у особливий період в процесі мобілізації, караються накладенням штрафу в розмірі від двадцяти до двадцяти п'яти неоподаткованих мінімумів доходів громадян. Такий розмір штрафу пояснюється тим, що в процесі мобілізації кількість таких правопорушень значно зростає, а оскільки норма статті 210 КУпАП, яка є спеціальною щодо порушення законодавства у процесі мобілізації, не поширюється на дані правовідносини та передбачає мінімальний штраф у розмірі тридцяти неоподаткованих мінімумів доходів громадян за більш серйозні адміністративні правопорушення за своєю суспільною небезпекою, то видається, що запропонований нами розмір штрафу буде достатнім для попередження таких адміністративних правопорушень.

Під час мобілізації військовозобов'язаних «застати» вдома та вручити повістку доволі складно, тому пропонуємо для застосування статті 210 КУпАП таке повідомлення надсилати у двох примірниках: перший – за місцем проживання, а другий – за місцем праці особи, якій вручається повістка.

Розглянемо перший варіант запропонованого положення, вручення повістки за місцем проживання.

Відповідно до п. 10 ст. 38 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» [6] призовники та військовозобов'язані у разі зміни їх сімейного стану, стану здоров'я, адреси місця проживання (перебування), освіти, місця роботи і посади зобов'язані особисто в семиденний строк повідомити про це орган, де вони перебувають на військовому обліку.

У п. 6 ст. 22 Закону України «Про мобілізаційну підготовку і мобілізацію» [7] зазначено, що зміна місця проживання військовозобов'язаного під час оголошення мобілізації здійснюється з дозволу районного військового комісаріату.

Відповідно до п. 2 ч. 5 ст. 37 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» [6], військовозобов'язані підлягають знаттю з військового обліку, якщо вони вибувають в іншу місцевість (адміністративно-територіальну одиницю) України до нового місця проживання, а також якщо вони вибувають на строк більше трьох місяців за межі України.

Як бачимо, у вищезазначених законах не вказується на який строк, не повідомляючи районний військовий комісаріат чи орган місцевого самоврядування, військовозобов'язаний має законне право переїхати в іншу адміністративно-територіальну одиницю на тимчасове місце перебування саме під час мобілізації. Саме через відповідну прогалину у законодавстві вручити повістку за місцем проживання особи надзвичайно важко.

Враховуючи те, що в Україні воєнний стан не оголошено, підстав для початку кримінального провадження та оголошення у розшук військовозобов'язаного, який переїхав тимчасово у інший район чи область, не буде, оскільки, як правильно зазначає О.С. Степанов, перед тим, як оголосити розшук підозрюваного, слідчий повинен зібрати докази про вчинення правопорушення цією особою, винести відповідно до ст. ст. 276–279 Кримінального процесуального кодексу України стосовно неї повідомлення про підозру, а також зібрати докази, які свідчать про те, що підозрюваний переховується від слідства або місце його перебування невідоме [8, с. 217].

Враховуючи вищевикладене, нами пропонується доповнити ч. 4 ст. 37 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», вказавши, що в період мобілізації військовозобов'язані повинні письмово повідомити районний військовий комісаріат чи орган місцевого самоврядування про тимчасовий переїзд в інший район чи область терміном більше ніж на 14 днів. Зніматися в такому випадку особі з військового обліку у військовому комісаріаті не потрібно.

Отже, у даному випадку буде достатнім письмове повідомлення про тимчасовий переїзд в іншу місцевість. Якщо військовозобов'язаний знехтує цим обов'язком, тоді він підлягатиме адміністративній відповідальності за запропонованою нами вище ч. 3 ст. 210 КУпАП.

Вважаємо, що запропонована норма законодавства значно підвищить ефективність процедури

вручення повісток, адже, з одного боку, в період мобілізації на військовозобов'язаних у разі небажання підписуватися за отримання повістки накладатиметься значно суворіший розмір штрафу, а з іншого, – особи під час мобілізації перестануть зловживати правом тимчасового переїзду, оскільки, за нашою пропозицією, він буде значно обмежений у часі, що дозволить із більшою ймовірністю виявити особу, якій адресується повістка на мобілізацію.

Другим варіантом є надсилання повістки військовозобов'язаному за місцем праці. Як зазначалося раніше, відповідно до п. 10 ст. 38 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» [6] призовники та військовозобов'язані у разі зміни місця роботи і посади зобов'язані особисто в семиденний строк повідомити про це орган, де вони перебувають на військовому обліку.

На нашу думку, якщо військовозобов'язаний у семиденний строк не повідомить районний комісаріат, інший орган державної влади чи орган місцевого самоврядування про офіційну зміну місця роботи в особливий період (мобілізації), то він підлягатиме адміністративній відповідальності за запропонованою нами ч. 3 ст. 210 КУпАП.

На практиці існують й інші спірні питання щодо зміни місця роботи в період оголошеної мобілізації.

Так, відповідно до п. 14 ч. 1 ст. 21 Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» [7], підприємства, установи, організації зобов'язані надавати органам державної влади, іншим державним органам та органам місцевого самоврядування інформацію, необхідну для проведення мобілізаційних заходів. Тобто, якщо до роботодавця у період мобілізації надійшов запит від органу державної влади про те, чи дійсно військовозобов'язаний працює на його підприємстві, то в законодавстві не визначено, в який строк повинна бути надана відповідь. На нашу думку, в цьому випадку потрібно застосовувати аналогію ч. 2 ст. 20 Закону України «Про доступ до публічної інформації», де вказується про те, що у разі, якщо запит на інформацію стосується інформації, необхідної для захисту життя чи свободи особи, щодо стану довкілля, якості харчових продуктів і предметів побуту, аварій, катастроф, небезпечних природних явищ та інших надзвичайних подій, що сталися або можуть статись і загрожують безпеці громадян, відповідь має бути надана не пізніше 48 годин з дня отримання запиту [9].

Оскільки роботодавець є розпорядником запиту на інформацію, то термін до 48 годин є достатнім, щоб така інформація була подана належним чином. Якщо ж після підтвердження місця роботи військовозобов'язаного на підприємство надійшла повістка і працівник відмовляється її приймати, то в такому випадку роботодавець протягом 48 годин повинен повідомити про це відповідний військовий комісаріат, а працівник повинен підпадати під адміністративну відповідальність за запропонованою нами ч. 3 ст. 210 КУпАП.

Таким чином, такі законодавчі нововведення допоможуть виконувати мобілізаційні плани з

набору військовозобов'язаних у більшому обсязі, а також встановлять чітку процедуру надання відповіді роботодавцем на запити від органів державної влади щодо місця роботи військовозобов'язаного та встановлять чіткі законодавчі приписи: яким чином діяти у разі відмови працівника отримувати адресовану йому повістку.

Крім того, варто зауважити, що відповідно до ч. 5 ст. 34 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» керівники підприємств, установ, організацій і навчальних закладів незалежно від підпорядкування і форм власності зобов'язані вести персональний облік військовозобов'язаних і призвників за місцем їх роботи або навчання [6].

Тобто, якщо буде встановлено, що роботодавець офіційно оформив на роботу військовозобов'язаного, що не перебуває на військовому обліку за місцем проживання, то керівник підприємства, установи, організації підлягатиме адміністративній відповідальності за ст. 2113 КУпАП. Санкція даної статті встановлює накладення на роботодавця штрафу у розмірі від 17 до 51 грн.

Як бачимо, сума штрафу є надзвичайно низькою, тому роботодавці не особливо звертають увагу на те, чи стоїть майбутній працівник на військовому обліку за місцем проживання, чи ні.

На нашу думку, в період мобілізації розмір штрафу за такі правопорушення потрібно збільшити, керуючись аналогічним принципом, що був нами запропонований при доповненні ст. 210 КУпАП.

Отже, враховуючи вищевикладене, у період мобілізації для зниження зловживань з боку роботодавців щодо прийняття на роботу військовозобов'язаних, що не перебувають на військовому обліку за місцем проживання, пропонується ст. 2113 КУпАП доповнити частиною третьою, виклавши її у такій редакції: «Дії, передбачені частиною першою цієї ж статті, вчиненні у особливий період в процесі мобілізації, караються накладенням штрафу в розмірі від двадцяти до двадцяти п'яти неоподаткованих мінімумів доходів громадян».

Вищезазначені законодавчі нововведення, на нашу думку, призведуть до покращення ситуації у сфері мобілізаційної підготовки та мобілізації шляхом накладення на винних осіб таких розмірів штрафу, що відповідають сучасним реаліям.

Висновки. Однією з найбільш актуальних проблем мобілізаційного процесу за сучасних умов є порушення військовозобов'язаними правил військового обліку, адже небажання отримувати повістку призводить до того, що набір на мобілізацію в Україні не виконується в повному обсязі, про що свідчать вищенаведені статистичні дані. Дослідивши дану

проблематику, автором запропоновано вирішення цього питання на законодавчому рівні таким чином:

– розмір штрафу за порушення правил військового обліку за сучасних умов видається занадто низьким для того, щоб в більшій мірі зобов'язати військовозобов'язаних підписувати адресовані їм повістки. Пропонується доповнити ст. 210 КУпАП частиною третьою, яка виключно б стосувалася процесу мобілізації, та викласти її у такій редакції: «Дії, передбачені частиною першою цієї ж статті, вчиненні у особливий період в процесі мобілізації, караються накладенням штрафу в розмірі від двадцяти до двадцяти п'яти неоподаткованих мінімумів доходів громадян»;

– при тимчасовому переїзді тривалістю більше 14-ти днів в іншу адміністративно-територіальну одиницю України військовозобов'язані обов'язково повинні письмово повідомляти про це районний військовий комісаріат чи орган місцевого самоврядування. Дану законодавчу норму необхідно закріпити у ч. 4 ст. 37 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», доповнивши її таким реченням: «В особливий період у процесі мобілізації військовозобов'язані повинні письмово повідомити районний військовий комісаріат чи орган місцевого самоврядування про тимчасовий переїзд в іншу адміністративно-територіальну одиницю України терміном більше ніж на 14 днів»;

– у випадку, коли до роботодавця в період мобілізації надійшов запит про надання інформації від органу державної влади чи органам місцевого самоврядування про те, чи дійсно військовозобов'язаний працює на його підприємстві, відповідь повинна надаватися керівником протягом 48 годин від дня надходження такого запиту. В аналогічний строк керівник підприємства, установи, організації повинен повідомити районний комісаріат чи орган місцевого самоврядування про відмову працівника брати повістку про виклик на мобілізацію у разі її надходження за місцем праці військовозобов'язаного;

– санкція ст. 2113 КУпАП за порушення законодавства щодо прийняття на роботу керівниками підприємств, установ, організацій військовозобов'язаних, що не перебувають на військовому обліку за місцем проживання, є занадто м'якою. Тому ст. 2113 КУпАП необхідно доповнити частиною третьою, виклавши її у такій редакції: «Дії, передбачені частиною першою цієї ж статті, вчиненні у особливий період в процесі мобілізації, караються накладенням штрафу в розмірі від двадцяти до двадцяти п'яти неоподаткованих мінімумів доходів громадян».

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. На Львівщині вперше за ухилення від мобілізації чоловіка ув'язнили на 2 роки / Суспільство – В.М. Рихліцький // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zaxid.net/news/showNews.do?na_lvivshhini_vpershe_zahilennya_vid_mobilizatsiyi_cholovika_uvyaznili_na_2_roki&objectId=1346136.
2. Рішення Сокальського районного суду Львівської області від 24 березня 2015 р. Справа № 454/564/15-к. // Єдиний державний реєстр судових рішень України. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/43240263>.
3. Недобір за мобілізацією в Міноборони планують компенсувати контрактниками / ТСН // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://tsn.ua/ato/nedobir-za-mobilizaciyeyu-v-minoboroni-planuyut-kompensuvati-kontraktnikami-477610.html>.

4. Туркот М.С. Мобілізаційна діяльність як засіб забезпечення воєнної безпеки України / М.С. Туркот // Юридичний науковий електронний журнал – електронне наукове видання юридичного факультету ДВНЗ «Запорізький національний університет». – Запоріжжя, 2015. – №2. – С. 197–199.

5. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон України від 07 грудня 1984 р. № 8073-X // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/80731-10/page>

6. Про військовий обов'язок і військову службу: Закон України від 25 березня 1992 р. № 2232-XII // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2232-12/page>.

7. Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію: Закон України від 21 жовтня 1993 р. № 3543-XII // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/3543-12>.

8. Степанов О.С. Розшук підозрюваного за новим кримінальним процесуальним кодексом України / О.С. Степанов // Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ. – 2013. – № 2. – С. 216–219.

9. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13 січня 2011 р. № 2939-VI // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>.

УДК 342.55

КОНЦЕПЦІЯ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ЯК ШЛЯХ ДО РЕФОРМУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

THE CONCEPT OF DECENTRALIZATION AS A WAY FOR REFORM OF PUBLIC ADMINISTRATION ORGANIZATION IN UKRAINE

Георгієвський Ю.В.,

кандидат юридичних наук, доцент,

начальник Головного управління юстиції у Харківській області

У статті аналізується концепція децентралізації як основа реформування організації публічної влади в Україні. Зазначається, що децентралізація забезпечить доступність та належну якість публічних послуг, та формулюються пропозиції для вдосконалення конституційного законодавства України. Обґрунтовуються пропозиції щодо визначення засад реформування організації публічної влади в Україні.

Ключові слова: органи місцевого самоврядування, органи виконавчої влади, функції органів місцевого самоврядування, децентралізація.

В статье анализируется концепция децентрализации как основа реформирования организации публичной власти в Украине. Отмечается, что децентрализация обеспечит доступность и надлежащее качество публичных услуг, и формулируются предложения по совершенствованию конституционного законодательства Украины. Обосновываются предложения относительно определения основ реформирования организации публичной власти в Украине.

Ключевые слова: органы местного самоуправления, органы исполнительной власти, функции органов местного самоуправления, децентрализация.

The article analyzes the concept of decentralization as a basis for reform of public administration in Ukraine. It is noted that decentralization will ensure the availability or quality of public services and formulates proposals for improvement of the constitutional law of Ukraine. Justified proposals for the definition of principles for reforming the public power organization in Ukraine.

Key words: local authorities, executive authorities, responsibilities of local authorities, decentralization.

Постановка проблеми. Одним із завдань конституційної реформи відповідно до Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні [1] є досягнення оптимального розподілу повноважень між органами місцевого самоврядування та органами виконавчої влади. Доступність та належна якість публічних послуг, як зазначається в Концепції, забезпечуються шляхом оптимального розподілу повноважень між органами місцевого самоврядування та органами виконавчої влади на різних рівнях адміністративно-територіального устрою за принципами субсидіарності та децентралізації.

Децентралізація влади неділима від ідеї її єдності. І в цьому відношенні Конституція України відповідає західній доктрині децентралізації. Управління

здійснюють децентралізовані суб'єкти влади, у тому числі органи місцевого самоврядування. Децентралізація передбачає передачу ряду державних повноважень місцевим органам, які не зв'язані відносинами субординації з державними структурами. Але при цьому передача повинна обмежуватися межами, за якими вони означали б незалежність.

Стан опрацювання цієї проблематики. Аналіз проблем децентралізації тією чи іншою мірою здійснювався у працях представників вітчизняних наук адміністративного і конституційного права, наук з державного управління, насамперед у працях М.О. Баймуратова, Ю.П. Битяка, В.К. Колпакова, В.В. Кравченка, А.Р. Крусян, А.О. Селіванова та інших дослідників.